

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: G.A.**, státní příslušnost Afghanistan, t. č. ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Karolínská 654/2, Praha 8, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 05. 2016, č. j. KRPP-78310-14/ČJ-2016-030022,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem předání do Maďarské republiky. Doba zajištění podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

V podané žalobě se žalobce domníval, že byl zkrácen na svých právech, a že žalovaná napadeným rozhodnutím porušila čl. 28 odst. 2 a 3 dublinského nařízení, § 129 odst. 1 a odst. 6 zákona o pobytu cizinců a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Dále žalobce konstatoval, že se žalovaný správní orgán se vydáním napadeného rozhodnutí dopustil protiprávního jednání ve dvou směrech. Za prvé žalovaná

nesprávně posoudila otázku, zda je předpoklad pro předání žalobce do Maďarska reálný a za druhé nesprávně stanovila dobu zajištění na 45 dnů.

Žalobce uvedl, že Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150 dospěl k závěru že: *„správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné... O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*. Ačkoli uvedený rozsudek výslovně nehovoří o předání cizince podle dublinského nařízení, uvedené závěry je bezesporu nutné aplikovat i na případy cizinců navracených do státu příslušného k posuzování jejich žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž ukáže-li se, že reálný předpoklad předání neexistuje, nelze daného cizince zajistit. Žalovaná se věnovala hodnocení realizovatelnosti předání žalobce na straně 5 napadeného rozhodnutí, kdy konstatovala, že: *„v době rozhodování jí nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarska. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarsko je povinno účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty.“*

Takové hodnocení nelze podle žalobce považovat za dostatečné ve smyslu požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí v § 68 odst. 3 správního řádu a v kontextu výše uvedeného rozsudku NSS. V současné době totiž v případě Maďarska existují závažné důvody domnívat se, *„že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení“* ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a proto existuje překážka předání žalobce na území Maďarska, což však žalovaná zcela ignorovala.

Za tyto nedostatky žalobce považoval následující okolnosti. Ačkoliv tato skutečnost v napadeném rozhodnutí není uvedena, informace poskytnuté žalobcem nasvědčují tomu, že dotčený pravděpodobně přicestoval na území Maďarska ze Srbska, přičemž Srbsko je Maďarskem považováno za třetí bezpečnou zemi, a proto hrozí, že žalobce bude deportován do Srbska bez toho, aby jeho žádost byla meritorně přezkoumána. V roce 2012 přitom vydalo UNHCR zprávu pojednávající o situaci žadatelů o azyl a držitelů mezinárodní ochrany v Srbsku. V této zprávě UNHCR poukazuje na to, že od dubna 2008 do srpna 2012 nebyl žádné osobě přiznán status uprchlíka, což silně naznačuje, že srbský azylový systém není uzpůsoben poskytovat ochranu těm, kteří ji potřebují. Kromě toho Srbsko dle UNHCR není schopno poskytnout dostatečnou garanci nenavrácení. UNHCR proto doporučilo, aby Srbsko nebylo považováno za třetí bezpečnou zemi a aby se státy zdrželi navrácení žadatelů do Srbska na tomto základě. V současné době nepovažuje Srbsko za bezpečnou třetí zemi kromě Maďarska žádný z členských států EU. Maďarská právní úprava již v minulosti považovala Srbsko za třetí bezpečnou zemi, přičemž tato regulace byla ze strany UNHCR kritizována a státům participujícím na dublinském systému byl doporučeno zdržet se dublinských

transferů žadatelů do Maďarska, pokud na jeho území vstoupili právě ze Srbska. V květnu 2016 vydalo UNHCR novou zprávu o situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, kde uvedlo, že setrvává na svém postoji ohledně nedostatků srbského azylového systému vyjádřeném ve zprávě z roku 2012 s tím, že žadatelé by neměli být vráceni do Srbska. Žalobce v této souvislosti poukazoval na dokumenty Srbsko jako země azylu, UNHCR Hungary As a Country of Asylum z května 2016.

Žalobce dále odkazoval na rozsudky Krajského soudu v Praze oba ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74 a č. j. 49 Az 110/2015-79, kde Krajský soud mimo jiné konstatoval, že: „*Ačkoliv soudu nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů, hrozí v případě předání žalobce do Maďarské republiky jeho předání do Srbska, jako bezpečné země původu podle nařízení maďarské vlády, aniž by byla jeho žádost meritorně posouzena. Podle zprávy UNHCR ze srpna roku 2012, kterou žalobce přiložil k žalobě, má azylový systém v Srbsku mnoho nedostatků a dokud tyto nedostatky nebudou odstraněny, nemá být Srbsko považováno za bezpečnou zemi z hlediska mezinárodní ochrany, toto stanovisko UNHCR nebylo doposud revidováno. Nadto dle zpráv Human Rights Watch, dostupných na webových stránkách <https://www.hrw.org/news/2015/07/24/human-rights-watch-submission-bosniaand-herzegovina-serbia-and-kosovo-european>, dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dle soudu dosahují intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.*“.

Žalobce dále namítal, že i v případě, že by maďarský azylový Úřad žádost o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumal a tuto žádost zamítl, žalobce nedisponuje v Maďarsku prostředkem nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ze zprávy organizace Hungarian Helsinki Committee popisující aktuální azylový systém v Maďarsku podle žalobce vyplývá, že je-li žádost o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumána a není-li shledána jako důvodná, může se cizinec obrátit se žádostí o přezkum takového rozhodnutí na soud. V takovém případě však platí, že podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti nemá ze zákona odkladný účinek. Tím se však žaloba jako prostředek nápravy bez dalšího stává neúčinnou ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy. Jak totiž v minulosti konstatoval ESLP, v případech, kdy hrozí cizinci navrácení do země, ve které existuje nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení (spočívající v tomto případě v nebezpečí řetězové deportace ze Srbska do země původu z důvodu absence efektivního azylového mechanismu v této zemi), „*článek 13 vyžaduje, aby dotčená osoba měla přístup k oprávněmu prostředku, jenž má ze zákona odkladný účinek (de plein droit suspensif/with automatic suspensive effect)*“ (ESLP, *Gebremedhin v. Francie*, č. 25389/05, rozsudek z 26. 4. 2007, §66). Tento požadavek však v případě Maďarska zjevně splněn není. Na uvedeném hodnocení nic nemění ani fakt, že cizinec může soud o přiznání odkladného účinku požádat. Jak totiž uvedl ESLP, odkladný účinek musí mít žaloba automaticky (*de pleni drobit*), tj. nezávisle na úvaze soudu, zda odkladný účinek žalobě přizná. Navíc, je-li žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, disponuje cizinec pro podání žaloby lhůtou 8 dnů (viz opět zpráva organizace Hungarian Helsinki Committee, s. 4). Tato lhůta se velmi přibližuje lhůtě sedmi dnů, o které - jak je v podrobnostech uvedeno v odkazovaném rozsudku Krajského soudu - Ústavní soud ČR prohlásil, že je neslučitelná s čl. 13 Evropské úmluvy (nález ze dne 1. 12. 2009, Pl. ÚS 17/09, č. 9/2010 Sb.).

Na základě uvedených změn ve fungování azylového systému Maďarska, přistoupilo několik států podílejících se na fungování dublinského systému k pozastavení dublinských transferů do Maďarska, a to buď pouze v jednotlivých případech (kupříkladu v Belgii došlo k zabránění dublinských transferů na základě toho, že Maďarsko porušuje zásadu non-refoulement; v Rakousku na základě toho, že maďarské pojetí třetích bezpečných zemí brání účinnému přístupu k azylovému řízení, čímž dochází k porušení mezinárodního a evropského práva; ve Švýcarsku i v Belgii na základě toho, že správní orgány opomněly při rozhodování o dublinském transferu vzít v úvahu legislativní změny, ke kterým v Maďarsku došlo; v Nizozemsku na základě toho, že existují vážné pochybnosti o tom, zda by transferem žadatele o azyl do Maďarska nedošlo k porušení článku 3 Evropské úmluvy, obdobně jako tomu bylo v případě M.S.S. proti Belgii a Řecku nebo v Německu na základě důkazů o systematických nedostacích azylového řízení v Maďarsku a rizika navrácení žadatelů z Maďarska do třetí země, která není bezpečná), nebo permanentně (kupříkladu Dánsko, Švýcarsko, Švédsko nebo Finsko. Rovněž mnohé mezinárodní nevládní organizace, včetně Amnesty International, ECRE (European Council on Refugees and Exiles,) nebo Human Rights Watch vyzvaly členské státy EU, aby se zdrželi navrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska na základě dublinského nařízení.

Dále ke shora uvedenému žalobce uvedl, že Evropská komise v prosinci 2015 zahájila s Maďarskem řízení pro porušení práva týkající se jeho azylových zákonů. I před ESLP v současnosti čekají na vyřízení stížnosti týkající se předání žadatelů o azyl do Maďarska na základě dublinského nařízení (jedná se kupř. o stížnosti proti Rakousku č. 44825/15 a 44944/15). Komisař Rady Evropy pro lidská práva, který v prosinci 2015 na základě článku 36 Evropské úmluvy předložil své připomínky v rámci řízení o uvedených stížnostech, dospěl k závěru, že *„současné azylové právo a praxe v Maďarsku není v souladu s mezinárodními a evropskými standardy v oblasti lidských práv. Momentálně téměř nikdo nemá v Maďarsku přístup k mezinárodní ochraně. Azylové řízení je příliš zrychlené a postrádá základní záruky, používání a podmínky detence jsou problematické, a obecné negativní nálady vůči migrantům, podpořeny orgány státu, nepřispívá k integraci žadatelů o azyl a uprchlíků v maďarské společnosti. To vše má vážný negativní dopad na přijímací podmínky žadatelů navrácených na základě dublinského nařízení.“*

Lze uzavřít, že v případě Maďarska existují závažné důvody domnívat se, že tamní azylový systém vykazuje seriózní systémové nedostatky v azylovém řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, které sebou nesou riziko špatného zacházení ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy, resp. článku 4 Listiny základních práv EU spočívajícího zejména v nerespektování zásady nenavrácení. Maďarsko proto není možné považovat za stát, který by v souladu s Dublinským nařízením byl odpovědný za posouzení azylové žádosti podané žalobcem. Pokud tedy napadeným rozhodnutím došlo k zajištění žalobce za účelem předání do tohoto státu, jde o rozhodnutí, které je nezákonné. Na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že navzdory uvedeným nedostatkům k předávání do Maďarska ze strany České republiky reálně dochází. Žalobce navíc konstatoval, že otázkou právní možnosti realizace předání do Maďarska ve výše uvedeném smyslu se žalovaná vůbec nezabývala. Její rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné.

Závěrem žalobce namítal, že žalovaná nezákonně stanovila délku jeho zajištění, kdy tato byla stanovena na 45 dnů. Takto stanovená délka zajištění je ovšem neslučitelná s požadavky, které ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32, uvedl NSS. V uvedeném rozsudku dospěl NSS k následujícímu závěru. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. (...) Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). (...) O zajištění žalobce bylo rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o přijetí žalobce zpět do Maďarské republiky. V této fázi však stěžovatelka mohla stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochrany. Tuto lhůtu zjevně překročila a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností. Je nesporné, že uvedené závěry lze vztáhnout i na případ žalobce. Žalobce byl žalovaným správním orgánem zbaven osobní svobody dne 16. 5. 2016, kdy byl hlídkou Policie zadržen v rámci silniční kontroly. Napadené rozhodnutí o zajištění pak bylo vydáno o den později, tedy dne 17. 5. 2016. Stejně jako v případě posuzovaném NSS také v tomto případě bylo o zajištění žalobce rozhodováno ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o přijetí žalobce zpět do Maďarské republiky. V této fázi tak žalovaný mohl stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Stejně jako v citovaném případě projednávaném NSS však žalovaný správní orgán v případě žalobce tuto lhůtu zjevně překročil, a tím zatížil své rozhodnutí nezákonností.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaná uvedla, že žalobce byl zajištěn dne 17. května 2016 za účelem jeho předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná byla přesvědčena o zákonnosti svého postupu při zajištění žalobce, neboť dosažení cíle zajištění, tedy předání žalobce podle Dublinského nařízení, je reálné. V odůvodnění zajištění se žalovaná zabývala na straně 5 zajištěním v odstavci „realizovatelnost předání účastníka, doba zajištění“ otázkou realizovatelnosti předání žalobce do Maďarské republiky. Žalovaná dále uvedla, že není důvod se domnívat na základě statistických údajů, že předání žalobce je nereálné, jelikož je nutné posuzovat každý případ zvlášť a statistika není zákonným obligatorním podkladem pro rozhodování o zajištění. Zároveň žalovaná dne 18. května 2016 zaslala podnět k zahájení řízení podle Dublinského nařízení vedený ve spisu pod pořadovým číslem 20. Dne 23. května 2016 bylo žalované doručeno oznámení o zahájení řízení podle Dublinského nařízení Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky č. j. OAM-772/DS-PR-2016, ve

spise pod pořadovým číslem 23, kde byl oznámen postup podle Dublinského nařízení a zaslána žádost o přijetí žalobce do Maďarska. Dne 9. června 2016 obdržela žalovaná Oznámení o průběhu řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 vydané Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky č. j. OAM-772/DS-PR-2016, ve spise pod pořadovým číslem 25, ve kterém konstatuje, že dne 6. 6. 2016 uplynula lhůta pro odpověď Maďarska a v souladu s čl. 25 odst. 2 nařízení 604/2013 EU se má za to, že žádosti bylo vyhověno. Česká republika má v souladu s uvedeným nařízením 6 týdnů od marného uplynutí lhůty, na realizaci předání jmenovaného do odpovědného členského státu. Žalobci bude v nejbližších dnech doručeno rozhodnutí o jeho předání do odpovědného členského státu dle Nařízení EU č. 604/2013. Žalobce poté bude mít 15 dní na podání žaloby proti danému rozhodnutí. Po uplynutí této doby bude teprve možné realizovat předání žalobce do Maďarska. Současně Ministerstvo vnitra požádalo o prodloužení lhůty zajištění žalobce dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podle výše uvedených skutečností tj. do 18. 7. 2016. Přemístění žalobce dle ustanovení článku 28 odst. 2 Dublinského nařízení do Maďarské republiky je realizovatelné. Pokud by se podařilo realizovat přemístění žalobce před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobce, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Stanovení lhůt zajištění vychází ze zkušeností získaných v obdobných řízeních, a pokud pomine důvod zajištění, je zajištění okamžikem pominutí důvodů zajištění ukončeno i před uplynutím lhůty zajištění. S žalobcem bylo zároveň vedeno správní řízení ve věci povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.“ Žalovaná byla dále přesvědčena, že důvody zajištění stále trvají a přijetí mírnějších opatření by nebylo v souladu se stavem řízení o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nemá na území České republiky žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat, nemá ani dostatek finančních prostředků na složení zálohy a hlavně v protokolu uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, z čehož vyplývá nebezpečí, že by žalobce mařil a ztěžoval realizaci předání do Maďarské republiky podle Dublinského nařízení

Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam ze dne 16. 5. 2016, č. j. KRPP-78443-2/ČJ-2016-031011, kde je uvedeno, že téhož dne v 7:32 hod. bylo telefonickou cestou přes IOS Plzeň oznámeno, že na dálničním hraničním přechodu Rozvadov (dále jen „DHP Rozvadov“) se ukrývá několik migrantů. Na místo byla vyslána hlídka OOP Bor T-111. Na DHP Rozvadov v prostoru posledního výjezdu zpět na dálnici D5 ve směru do SRN byla spatřena skupina 25 nelegálních migrantů z Afghánistánu, kdy skupina 10 nelegálních migrantů včetně dětí byla ukryta v travnatém příkopu a zbytek bylo ukryto za zaparkovaným nákladním automobilem RZ ..., bílé barvy. Dne 16. 5. 2016 byl učiněn úřední záznam o zajištění žalobce, téhož dne byla jako tlumočnice ustanovena paní E.F. a to na základě usnesení čl. KRPP-78310-9/ČJ-2016-030022. Následujícího dne 17. 5. 2016 byl sepsán s žalobce protokol o vyjádření účastníka správního řízení č. j. KRPP-78310-10/ČJ-2016-030022. Ve svém vyjádření žalobce uvedl, že v jeho provincii je válka, je tam Tálibán. Z toho důvodu odjel se svojí rodinou a dalšími dvěma, které byly také zadrženy, před 5 měsíci do

Pákistánu. Za celou cestu z Afghánistánu do Německa zaplatili 8.000 dolarů za dospělého a 4.000 dolarů za děti. Odcestoval bez cestovního dokladu do Pákistánu, pak jel přes Írán do Turecka a z Turecka vyrazili společně přes hranice pěšky do Bulharska. Vedl je převaděč. Z Bulharska jeli do Bělehradu a poté do Srbska a Maďarska, kde žalobci a jeho rodině odebrali otisky prstů. O azyl zde nežádali. Dále uvedl, že je v ČR poprvé, a že zde nikoho nezná. Jeho cílem bylo Německo. Nikde o azyl vědomě nepožádal, a když by byl propuštěn ze zajištění, odcestoval by do Německa.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že při rozhodování o zajištění za účelem předání dle ustanovení § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán vycházel z následujících zjištění: Dne 16. 5. 2016 byla na bývalém hraničním přechodu Rozvadov směr Spolková republika Německo kontrolována hlídkou policie ČR skupinka 25 cizinců, včetně žalobce. Následně se na místo dostavila hlídka Policie ČR, krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké police, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Žalobce nebyl schopen prokázat svoji totožnost ani oprávnění k pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) s odkazem na odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR (dále jen „zákon o Policii ČR“), neboť žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR. Žalobce byl eskortován na OPKPE, kdy bylo provedeno daktyloskopování a otisky byly porovnány v systému EURODAC, kde byla nalezena shoda, tj. žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, a to v Maďarsku.

K posouzení vážného nebezpečí útěku a použití mírnějších donucovacích opatření žalovaná konstatovala, že žalobce pobýval dne 16. 5. 2016 na území České republiky neoprávněně bez víza a bez cestovního dokladu. Ve svém vyjádření ze dne 17. 5. 2016 uvedl, že byl daktyloskopován v Maďarsku a následně odtud v úkrytu přijel do České republiky, kdy cílem bylo dojet do Německa. Do Maďarska se dobrovolně vrátit nechce, chce odjet do Německa. Územím České republiky pouze projížděl na své cestě do Německa. Dle výsledku EURODAC žalobce požádal v Maďarsku o mezinárodní ochranu, kam se dobrovolně vrátit nechce. Uvedl, že celá jeho rodina má finanční hotovost ve výši 150 EUR. Žalobce nebyl schopen uvést jakoukoliv adresu pobytu, na území České republiky. Žalobce není oprávněn k pobytu na území států mezi ČR a Maďarskem, tj. nemůže oprávněně samostatně do Maďarska cestovat.

Žalovaná se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150, [2524/2012 Sb. NSS]) zabývala otázkou realizovatelnosti předání žalobce a konstatovala, že v době rozhodování jí nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání žalobce do Maďarska. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarsko je povinno účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany (Maďarska) je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti.

V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

K námitce žalobce, že žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce nesprávně posoudila otázku, zda existuje reálný předpoklad, že dojde k jeho předání do jiného členského státu EU, tedy do Maďarské republiky ve stanovené době, soud uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správní vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu předání cizince, popř. vycestování nebo správního vyhoštění. Podrobně se touto povinností správních orgánů zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150. V předmětném rozsudku byla sice řešena situace stěžovatelky, jež byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Nicméně v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl také k závěru, že *„Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“* Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek předání žalobce do Maďarské republiky, které jí byly v době rozhodování o prodloužení zajištění žalobce známy, a které vyšly v řízení najevo. Tomuto posouzení věnovala v napadeném rozhodnutí samostatný odstavec nesoucí název *„Realizovatelnost předání účastníka řízení, doba zajištění“*, kde uvedla, že *„Správní orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150, [2524/2012 Sb. NSS]) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatuje, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarska. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarsko je povinno účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany (Maďarska) je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti.“*

Žalovaná tedy překážky předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání cizince alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobce nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Na podporu své argumentace v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, kdy

správní orgány jsou v odůvodnění svého rozhodnutí povinny uvést úvahy, kterými se při rozhodování řídily, uvedla, že předání žalobce je reálné i s ohledem na to, že podle nařízení EU č. 604/2013 je Maďarská republika povinná účastníka řízení převzít. Žalované tak nebyly známy žádné překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžitého předání žalobce do Maďarské republiky je povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013.

K námitce žalobce, že existuje překážka jeho přemístění podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin, soud předně uvádí, že polemiku o tom, zda je možné předání žalobce do Maďarské republiky, např. s ohledem na systémové nedostatky je nutné především vést v řízení o předání cizince do odpovědného členského státu podle nařízení EU č. 604/2013, neboť právě v tomto řízení musí být přesně vyhodnoceny správním orgánem veškeré skutečnosti rozhodné pro realizovatelnost předání žalobce do konkrétního státu. Jak již soud shora uvedl, smyslem zajištění je naplnění jeho hlavního účelu, tedy předání, vycestování či správního vyhoštění cizince. Použitím institutu zajištění se předchází maření rozhodnutí o předání, vycestování či správním vyhoštění tím, že se cizinec nebude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Soud samozřejmě neopomíná, že logickým předpokladem zajištění je, že jeho účel bude moci být naplněn.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že na území Maďarska přicestoval ze Srbska a Srbsko je Maďarskem považováno za třetí bezpečnou zemi, kdy hrozí, že bude deportován do Srbska, aniž by byla jeho žádost meritorně přezkoumána. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 110/2015-82, a 49 Az 109/2015-74. Soud uvádí, že mu nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů o možnosti předání žalobce do Srbska. Nicméně podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, kterou je vázáno i Maďarsko, resp. podle čl. 38 odst. 1 členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle ve směrnici stanovených zásad. Podle čl. 38 odst. 2 procedurální směrnice použití pojmu bezpečné třetí země podléhá pravidlům stanoveným vnitrostátním právem, včetně pravidel, která vyžadují, aby existovala vazba mezi žadatelem a dotyčnou třetí zemí, na jejímž základě by bylo odůvodněné, aby se tato osoba do dotyčné země odebrala. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že žalobce není možné do Srbska vydat bez dalšího. Dále soud uvádí, že v souvislosti s nyní posuzovanou zákonností zajištění žalobce není možné po žalované spravedlivě požadovat, aby při rozhodování o zajištění cizince, vždy posuzovala, veškeré možné úvahy členských států a presumovala možná rozhodnutí ve vztahu k žalobci. Soud opět uvádí, že povinností žalované je, aby předběžně posoudila realizovatelnost hlavního účelu zajištění, v daném případě realizovatelnost jeho předání do Maďarska, což žalovaná také učinila.

Neopodstatněnou soud shledal námitku žalobce, že je-li žádost žalobce v Maďarsku o mezinárodní ochranu zamítnuta, jako nedůvodná, může se cizinec obrátit na soud o přezkum takového rozhodnutí, kdy podání žaloby však nemá ze zákona odkladný účinek, a tím se stává ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy žaloba jako prostředek nápravy neúčinnou, kdy na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že o přiznání odkladného účinku může cizinec požádat. Navíc pro podání žaloby disponuje cizinec lhůtou pouze 8 dnů. V této souvislosti žalobce poukazoval na nález Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. PL. ÚS

17/09. V souladu s nařízením č. 604/2013 je Maďarsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či doporučení pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovaly systematické nedostatky azylového řízení v Maďarsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Maďarsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarsko stejně jako ČR je vázáno směrnicemi a nařízeními Evropského parlamentu a Rady jako je např. shora uvedená procedurální směrnice, nařízení EU č. 604/2013, návratová směrnice 2008/115/ES a dále Úmluva o postavení uprchlíků. Maďarské úřady by tedy měly rozhodovat v souladu s těmito směrnicemi, pokud by tedy docházelo v Maďarsku k jejich nerespektování a žadatelé o mezinárodní ochranu by byli kráceni na svých právech, musí proti tomuto postupu maďarských úřadů brojít přímo u maďarských úřadů.

K poukazu žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74 a 49 Az 110/2015-79, kde krajský soud dospěl k závěru, že v Maďarsku dochází k systémovým nedostatkům, soud předně uvádí, že není vázán rozhodnutími jiných krajských soudů a zároveň poukazuje na fakt, že v případě řešeném Krajským soudem v Praze bylo přezkoumáváno rozhodnutí Ministerstva vnitra o předání žalobce do Maďarska a nikoliv rozhodnutí o jeho zajištění.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že doba jeho zajištění je nepřiměřená a byla stanovena nezákonně a v rozporu s požadavkem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, 7 Azs 11/2015-32. Soud uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správně vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Citované ustanovení nestanoví explicitní maximální

dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Samotné stanovení doby zajištění nad zákonný limit by znamenalo nezákonnost zajištění. V nyní projednávaném případě byla doba zajištění stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti správního orgánu s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech. Dále správní orgán přihlédl ke článku 28 odst. 3 nařízení EU č. 604/2013, kde je dále uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Po podání žádosti „Dublinským střediskem“ (lhůta 30 dní) má přebírající strana (Maďarsko) na odpověď lhůtu dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti a následně lhůtu šest týdnů od vyhovění žádosti na přijetí žadatele. Po zvážení všech výše uvedených skutečností správní orgán v souladu s § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu zajištění na 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. konkrétně od 16. 5. 2016 od 08:37 hodin, kdy byl zajištěn dle § 27 odst. 2 zákona o Policii. Při rozhodování o době zajištění dále správní orgán vycházel z ustálené judikatury. Soud dále konstatuje, že rozsudek Nejvyššího správního soudu, na nějž v této souvislosti žalobce poukazoval, na daný případ nedopadá. V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem byla správním orgánem stanovena lhůta na maximum své horní hranice, tedy 90 dnů ode dne omezení osobní svobody stěžovatelky. Žalovaná v nyní projednávané věci však stanovila lhůtu v délce 45 dnů, a to právě s ohledem na lhůty stanovené v nařízení č. 604/2013 Sb., kdy navíc v tomto nařízení, jak dovodil i Nejvyšší správní soud v žalobci poukazovaném rozsudku nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaná při svém rozhodování uvážila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážila všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotila všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měla na zřeteli základní zásady správního práva.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. června 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně